

ATRIUM

Míša stále častěji chodila na chat. Měla pro to důvod – zaujal ji tam jeden chlapec. Jmenoval se Tomáš. Podle fotek na facebooku měl hnědé vlasy i oči, štíhlou postavu a obličej s lehce vystouplými lícními kostmi. Bylo mu třináct. Bydlel také v Praze, ale na opačném konci, v Dejvicích. Jeho snem bylo stát se architektem.

Ukázala jeho stránky Báře, té se také líbil. Dělal si z ní legraci, že si našla kluka, a co na to řeknou její kamarádi. Míšu její dobírání popuzovalo, a tak se rozhodla si napříště některé informace nechávat jenom pro sebe.

Zpočátku jen tu a tam s Tomášem nezávazně chatovali. Postupně se jí však v anonymitě chatu chlapec začal otevírat stále víc a svěřoval se jí se svými problémy.

V sobotu ráno se hned po probuzení usadila k počítači a čekala, až Tomáš přijde do chatovací místnosti, kterou pro ně dva založila. Místo snídaně ukusovala jablko, které den předtím zapoměla sníst ke svačině.

Objevil se pár minut po ní, jako kdyby měli nevyslovenou dohodu.

<Tom2009>Nemám dneska na nic náladu.

<Micha3la>Stalo se něco?

Chvíli u jeho jména jen naprázdno blikal kurzor. Vyčkávala. Ze zkušenosti věděla, že se po chvíli rozpovídá. Nespletla se.

<Tom2009>Naši se včera zase hádali. A zase kvůli mně. Mysleli si, že spím. Nebo na to spíš kašlali. Křičeli na sebe tak hlasitě, že na nás bouchali sousedi. Táta na mámu řval, že tenkrát měla jít na potrat a nemuseli být dneska spolu. A ona na to: „To tebe měla tvoje matka potratit, beztak je ten kluk celej po tobě! Kdyby nebylo toho děcka, tak tohle už dávno nebudu snášet a opustím tě!“

Míše přejel mráz po zádech. Nevěděla, jak na situaci reagovat.

<Micha3la>

Naštěstí Tomáš náhle změnil téma, zdánlivě bez souvislosti.

<Tom2009>Mám nový objev. Znáš hotel Hilton, co se dřív jmenoval Atrium? Na Florenci. Víš, který myslím?

<Micha3la>Asi vím.

Věděla, že chlapec je posedlý zajímavými stavbami.

<Tom2009>Zvenku vypadá jako palác z budoucnosti. Má lesklou skleněnou skořápku, je obrovský a skrývá bájnou říši plnou tajemství a překvapení. Nevím, co je uvnitř, a to mě dráždí. Musím se tam podívat, musím si tu krásu prožít na vlastní oči. Sáhnout si na ni. Dřív, když jsem chtěl být architektem, jsem chtěl něco tak nepopsatelného postavit sám. Ale někdo mě předběhl. Stejně už je to fuk... Ale než bude konec, chci se tam podívat... a skončit to tam.

Skončit co? pomyslela si Míša znepokojeně. Ale to už se jí před očima objevil další odstavec.

<Tom2009>Kdybych se mohl znovu narodit, byl bych nejlepší architekt na světě. Teď už to nemá cenu. Bylo by lepší, kdybych nežil. Naši by se usmířili a měli by se zase rádi jako dřív, předtím, než jsem se narodil já a všechno se pokazilo. Tak jsem se rozhodl vyřešit to za ně. Nemá cenu to odkládat...

Míša pocítila, jak v ní roste panika.

<Micha3la>O čem to mluvíš?

Místo vysvětlování odpověděl:

<Tom2009>Půjdu se podívat do toho hotelu Hilton.

<Micha3la>Kdy tam půjdeš?

<Tom2009>Co je ti do toho?

Stroze odepsal, což předtím nikdy neudělal.

<Micha3la>Chtěla bych jít s tebou!

Pokusila se mu víc vlichotit.

<Micha3la>Ten hotel je podle mě nejhezčí v Praze a myslím, že i v Evropě. Uvnitř to musí být jako v pohádce...

<Tom2009>Vid'?

Potěšilo ji, že jí skočil na udičku. Pak ale přišlo zklamání.

<Tom2009>Jenže se mnou nemůžeš.

<Micha3la>Proč ne? Tome, já chci taky do pohádky!

<Tom2009>Čím víc nás bude, tím budem nápadnější.

<Micha3la>Ale nebudem! Připojíme se k někomu, kdo půjde dovnitř, a nikdo si nás ani nevšimne!

<Tom2009>Jenže...

<Micha3la> Jenže co?

<Tom2009>To není pro oči malý holky.

Tím Míše potvrdil její podezření, že něco opravdu nehraje.

<Micha3la>Jako co? Pohádkový hotel? A pro kluky to jako je?

<Tom2009>Já už nejsem malej. A vůbec, dej mi pokoj.

Z jeho vět bylo patrné znechucení. Vzápětí se z chatu odhlásil. Míša zůstala jako opařená. Nepodařilo se jí získat jeho důvěru, nedokázala mu tu hloupost rozmluvit. Pokud ji rozum neklame, chystá se udělat něco, čeho se ona obává.

Vyskočila od počítače, popadla bundu a klíče a rozběhla se ke dveřím. Paní Haluzová na ni volala z kuchyně: „Kam zas letíš, ještě jsi ani nesnídala!“

Ale to už za sebou Míša zabouchla dveře a řítila se ze schodů. Utíkala k dědovi a zběsile zvonila na jeho dveře, nikdo neotevíral. Běžela k internetové kavárně a doufala, že tam dědu zastihne. Měla štěstí. Seděl u jednoho ze stolků blízko vchodu a popíjel zelený čaj. V kavárně byli jen dva další hosté, dospívající chlapci, zabraní do počítačů.

„Dědo, musím s tebou mluvit!“ vyhrkla místo pozdravu. Přisedla si k němu: „Zjistila jsem něco hrozného...“ Nato mu vysypala celý příběh.

„Bojím se, že si něco udělá!“ končila nešťastně. „Nevím, co mám dělat, dědečku, pomoz mi, musím ho zastavit, bojím se, že to provede dneska...“

Děda měl soustředěný výraz. „Máš pravdu, je to vážné. Víš co, mám plán...“

Míša seděla na zábradlí u metra Florenc a zakusovala se do druhé koblihy, které jí s sebou dal Filip, když děda zjistil, že pořádně nesnídala. Zapíjela je pomerančovým džusem z krabičky.

Blížilo se poledne a Tomáš nikde. Byla odhodlaná čekat třeba do setmění. Hlídala výstup z trasy B, odkud by se podle jejích odhadů měl vynořit, jede-li z Dejvic. Pojede přece trasou A na Můstek, kde přestoupí na béčko a bude pokračovat sem na Florenc. Každou chvíli však pro jistotu pohlédla směrem k ulici vedoucí k hotelu Hilton-Atrium, pro případ, že by se spletla v kalkulaci a Tomáš přijel nějak jinak.

Když už ji bolel zadek, otláčený od úzké tyčky zábradlí, seskočila a odšourala se k nedaleké lavičce. Byla stále nervóznější. Děda říkal, že zavolá na policii a všechno jim vysvětlí. Měla mu dát vědět esemeskou, až se s Tomášem setká a přesvědčí ho, aby ji vzal s sebou. Policie pak bude čekat na příležitost, aby zasáhla.

Měla s sebou časopis, ale bála se třeba jen na okamžik odtrhnout oči od východu z metra. Šlo doslova o otázku života a smrti.

A vtom ho uviděla. Vynořil se mezi posledními z nejnovější skupiny cestujících. Šel s rukama v kapsách džínů a zamyšleným výrazem. Poznala ho okamžitě. Vyskočila z lavičky a zamířila k němu. Zatím si jí nevšiml. Došel k přechodu pro chodce na rohu před kinem Atlas a čekal, až mu naskočí zelená.

„Ahoj,“ pozdravila ho Míša za jeho zády. Chlapec sebou polekaně škulbl a otočil se. „Já jsem Míša, ta s trojkou v nicku na chatu,“ představila se.

„Co tady chceš?“ obořil se na ni. „Proč za mnou lezeš?“ Vypadal skutečně rozzlobený.

„Chtěla bych jít s tebou,“ řekla prosebným tónem. „Prosím, prosím, vem mě s sebou, sama se nikdy neodvážím,“ škemrala. „Už dávno jsem se tam chtěla podívat, ale nikdy jsem neměla odvahu...“

Viděla, jak zaváhal. Rozuměl tomu, co říkala. Ale on ji přece nemůže vzít s sebou, ne když se chystá udělat to, k čemu se konečně odhodlal...

„Prosím, Tome, nikdy jsem si nic nepřála víc než tohle,“ zavěsila se mu na rukáv a dívala se na něj psím pohledem. „Kdybych měla bráchu, řekla bych jemu, ale já žádnýho nemám, mám jenom tebe...“

Chlapec si povzdechl: „No, tak dobře, pojď.“

Míša se usmála. Právě padla zelená, společně vykročili na přechod pro chodce. Nepozorovaně vsunula ruku do kapsy bundy, kde měla mobil, a odeslala připravenou esemesku dědovi.

Došli na konec ulice, kde končily domy, a otevřel se jim pohled na obrovskou skleněnou krychli, namodrale zářící v odpoledním slunci.

„Není krásný?“ vydechl Tomáš, který se už s Míšinou přítomností smířil. „A počkej, jaké to bude uvnitř!“ Mimovolně si prohrábl své hnědé vlasy. Jeho hnědé oči se leskly nadšením.

Přiblížili se asi na dvacet metrů. Kráčeli pomalu a usilovně se snažili být nenápadní. Z dálky viděli otáčivý prosklený vchod, před ním tmavě červený koberec pod stříškou a tři muže v černých livrejích. Kdykoli přijelo nějaké auto, jeden z mužů k němu přistoupil, úslužně otevřel dvířka, lehce se uklonil, pomohl hostům se zavazadly a pak auto odvezl.

„Já mám strach,“ zašeptala Míša.

„Z čeho?“ odpověděl Tomáš také šeptem.

Vchod do hotelu už měli na dosah.

„Že poznají, že sem nepatříme!“ hodila okem po nosičích.

„Neboj, copak si můžou pamatovat všechny hosty?“ prohlásil. „Kam zmizela tvoje sebejistota z chaty? Tvař se, že sem patříš a bude všechno okay! Prostě naši rodiče sedí v restauraci a my jsme se šli projít ven.“

„To by viděli, že jsme vycházeli.“

„Vůbec ne,“ tvrdil Tomáš. „Je tu ještě jeden vchod. Na straně. Vede na parkoviště. Mohli jsme vyjít tamtudy.“

„Aha,“ přikývla Míša, jeho jistota se na ni však nepřenese.

Oči tří černě oděných mužů se na ně upíraly. Už příliš dlouho otáleli před vchodem. Míša málem zpanikařila. Měla dojem, že na nich musí být znát, že do té mohutné budovy vůbec nepatří. Úplně jasně viděla, jak je popadnou za límec a vyhodí ven. Mezinárodní hotel přece není žádné hřiště. Svíral se jí žaludek. Tomáš se tvářil naprosto neutrálně.

Před vchod přijelo tmavomodré Porsche. Rázem se pozornost mužů přenesla z dětí na zámožné hosty.

„Teď,“ zašeptal Tomáš téměř neslyšně.

Zrychlili a vkročili na hladký koberec. Hbitě vstoupili na kruh, ve kterém se otáčela prosklená stěna, v níž byly naaranžované pokojové a řezané květiny. Prošli jednou stranou a po pár krocích se dostali do pohádkové říše.

Oběma hlasitě tlouklo srdce, každému však z jiného důvodu. Míša byla neskonale šťastná, že je nikdo potupně nevyvedl ven. Tedy zatím.

Tomášovi se splnil sen. Stál uvnitř nejkrásnějšího místa na světě. Jaká škoda, že nikdy nic takového nevytvoří sám! Vzpomněl si na jeden film. V něm se během plavby lodí cestovatel zastaví na ostrově svatého Martina v Tichém oceánu a prohlásí, že tady by chtěl umřít. Tady bych chtěl umřít, pomyslel si i Tomáš. To, co měl v úmyslu, jen umocňovalo nádherný pocit, který se mu rozléval po celém těle. Připadal si dospělý. Jen dospělí přece mohou rozhodovat o vlastním osudu. A teď on, třináctiletý kluk, protože se tak rozhodl, splní největší přání svým rodičům. Ale až poté, co si splní svůj vlastní největší sen. Až se prokouše útroby této stavby jako housenka listem, jako červ třešní.

„Pozor, děti,“ ozvalo se za nimi.

Otočili se. Mluvil k nim jeden z portýrů. Vezl dva velké kufry a za ním kráčeli tři Asiati v elegantních oblecích. Děti na něj mlčky zíraly, paralyzované jako zajíc hledící do světel kamionu. Portýr dospěl k názoru, že nerozumí česky: „Please, make room, kids!“

Dostatečně vyděšení se pohnuli z místa. Prošli okolo recepce laděné do hnědé barvy a spatřili vnitřek budovy v celé jeho kráse. Strop se ztrácel kdesi v nedohlednu. Stěny z bílého mramoru pokrývaly popínavé zelené rostliny. Uprostřed haly visel ohromný průsvitný lustr ve tvaru členité koule.

Napravo stříkala voda do malé nádrže a nad vodou vedly kolejnice dvou prosklených vyhlídkových výtahů. Jeden právě zastavil v nejvyšším patře. Museli hodně zaklánět hlavu, aby tam vůbec dohlédli. Okolo nich stála běžová koženková křesla, kde seděli a bavili se dobře oblečení lidé. Nalevo vedlo několik schodů k restauraci. Vedle restaurace stál bar.

Tomáš, který byl unešen tím, co vidí, se probral z okouzlení a uvědomil si, že se na ně sedící hosté začínají pobaveně koukat. Proto Míšu pobídl, aby se vydali doprava, kde zahlédl výtahy. Ne ty vyhlídkové, normální.

To už počáteční nejistota opadávala i z Míši. Stáli na nevelké ploše, dva výtahy před sebou, dva za sebou. Tomáš přiskočil k nejbližšímu tlačítku a stiskl jej. Ozvalo se tlumené cinknutí, ale nic se nestalo. Mačkal tlačítko opakovaně, stále slyšeli cinkot, ale dveře se nepohnuly.

„Hele, on se otevřel tamten!“ vydechla překvapeně Míša.

Opravdu. Přestože přivolali výtah před sebou, nabízel se jim jiný za jejich zády. Pokrčili rameny a nastoupili. Tomáš zvolil nejvyšší patro – osmé. Tlačítko se rozsvítilo a začali stoupat.

Na podlaze výtahu ležel světlý koberec, na stěnách visely barevné obrázky a zadní stěnu pokrývalo velké naleštěné zrcadlo. Hrála tu tichá hudba. Skutečně si připadali jako v jiném světě. Míša si to dobrodružství začínala užívat a skoro zapoměla, proč tu vlastně jsou.

Pocítili lehké zhoupnutí a dveře výtahu se otevřely. Tomáš vystoupil jako první, ale škul se sebou a hned zacouval zpět. Stiskl tlačítko, po kterém se dveře zase okamžitě zavřely, a výtah je zavezl o patro níž.

„Co je?“ divila se Míša.

„Byla tam nějaká druhá recepce nebo co,“ vysvětloval. V sedmém patře nejprve opatrně vykoukl. „Čistý vzduch,“ zasmál se a vyšel ven. Cítil se jako zahraniční diplomat, kterého večer čeká důležité jednání. Na Míše bylo znát totéž. Svítily jí oči. Tomáš byl šťastný, že se jí „jeho“ hotel také líbí. Byl na něj hrdý, jako by ho postavil sám.

Vesele se rozběhli nalevo k výhledu na okázalý prostor vnitřku hotelu. Nacházeli se nyní na úrovni třpytivého lustru, opravdu vysoko. Lidé hluboko pod nimi působili jako mravenci. Teď si mohli v klidu prohlédnout, kudy se sem vlastně dostali. V celém hotelu hrála tichá hudba a šuměla voda.

Tomáš odtrhl pohled od prostoru pod nimi a rozběhl se na druhou stranu chodby, kde byla okna s výhledem na Prahu. Míša ho následovala. Bez dechu hleděli na město, kde se oba narodili. Praha se před nimi prostírala jako na dlani. Bezpečně poznali Národní muzeum a žižkovský vysílač.

Pak se Míša přesunula ke křeslům. Do jednoho skočila a celá se zabořila, jak bylo měkoučké. Tomáš se smíchem udělal totéž. Pohodlně se uvelebili a odpočívali.

„Takhle nějak si představuju ráj,“ řekla Míša nadšeně.

Tomáš přikývl s pýchou rodiče, kterému chválí šikovné dítě. „A to jsme viděli teprve kousíček,“ pronesl významně. „Jdem prozkoumat ty skleněné výtahy!“ pobídl ji.

Horlivě vyskočila a spěchala za ním. Ale vyhlídkové výtahy se jim nedařilo zanic přivolat. Pokaždé se otevřel některý z těch normálních.

„On se asi otevře vždycky ten, co je nejbliž,“ pochopil chlapec.

V přivolání skleněné kabiny neuspěli, tak se rozhodli vozit se aspoň v těch obyčejných. Koneckonců nebyly zase tak obyčejné. Sjeli opět do přízemí a chtěli se porozhlédnout dole.

Vtom spatřili dva hotelové hosty, jak nastupují do vyhlídkového výtahu. Na nic nečekali a vmáčkli se k nim. Dveře se zavřely a výtah se dal do pohybu. Stáli těsně u dveří a neodvažovali se pohlédnout ven. Kabina zastavila ve čtvrtém patře a dospělí vystoupili. Teď patřil celý výtah jenom jim.

„Jedeme nahoru?“ zeptal se Tomáš.

„Ne, ne, radši níž,“ ozvala se Míša, která měla strach, že se výtah utrhne z kolejnic a zřítí se.

Vystoupali tedy do druhého patra. Už udělali dva tři kroky ke skleněné stěně, ale oba stále s velkým respektem. Ve druhém patře stiskl Tomáš už bez ptaní sedmičku. Osmičku raději nezkusil, ta paní v recepci se na něj prvně tak divně dívala. V sedmém patře žádná recepcie není, to už ví.

Znovu se rozjeli a Tomáš se tentokrát přitiskl ke sklu: „Koukej, vždyť to nic není!“ Sledoval, jak se lidé v hale stále zmenšují, když se od nich výtah vzdalovalo. Na cestě dolů překonala strach i Míša a užívala si.

Když je omrzela hra s vyhlídkovým výtahem, Tom je vyvezl opět do sedmičky. Vystoupili z kabiny.

„Vzhůru do chodeb!“ zavelel.

„Do chodeb?“ zaváhala Míša. „Co když někoho potkáme?“

„No a? To se přece stává, že se hosté, co v hotelu bydlí, občas potkají na chodbě, ne?“

„No právě!“ rozhodila rukama. „Ti, co tu bydlíš!“

„A máš snad napsané na čele, že tu nebydlíš? Nemáš. Tak vidíš!“

Chtěli vejít do šeré chodby, ale zahlédli nějakého člověka. Rychle zabočili k oknu. Muž si jich nevšímal. Přivolał výtah a odjel.

Vnořili se tedy do dlouhé chodby. Dveře pokojů měly sytě modrou barvu, stěny byly šedé. Tichá hudba hrála i zde. Bylo to zvláštní. Šli dlouho a po celou dobu nikoho nepotkali.

Tomáš si všiml odlišných dveří po levé straně. Dveře od pokojů měly kuličku a zámek, na těch nalevo však byla klika. Vzal za ni a dveře povolily. Zrychlil se mu dech. Podíval se po Míše.

„Nechod tam,“ zašeptala bázlivě.

Zvědavost však zvítězila. Pootevřel a nakoukl do třinácté komnaty. Spatřil další chodbu. Vstoupil do ní. Míša zůstala stát a napjatě ho pozorovala. Šel opatrně, jako by čekal, že na něj odněkud někdo vyskočí. Když zmizel za rohem, Míša vykřikla: „Tomáši!“

„Neřvi,“ objevil se, „nebo nás tu někdo najde!“

„Co tam je?“ chtěla vědět.

„Normální schodiště. To je kvůli požáru. Kdyby tady hořelo, nebude možný používat výtahy, to se nesmí,“ jak věděl z filmu Skleněné peklo.

Vrátili se zpátky a došli na konec chodby. Objevili se naproti místu, z kterého cestu začali. Obešli celý hotel kolem dokola.

Tomáš byl šťastný. Tak šťastný, jako nikdy předtím. Jeho sen se splnil. Sáhl si na chladivý mramor, projel se všemi výtahy, prošel chodby. Cesta je u konce. Teď splní přání svých rodičů. Zase budou mít čas sami pro sebe. Uměl si představit, jak budou rádi, až se to dozví. Byl z toho trochu smutný, ale na druhou stranu mu dodávalo odvalu pomýšlení, že budou zase spokojeni. Dluží jim to za všechny problémy, které kvůli jeho narození vznikly. Máma nemohla dostudovat, táta si nemohl dovolit auto...

Vydal se k vyhlídce, kde stáli asi před hodinou. Pohlédl pod sebe. Sedmé patro bylo skoro u nebe. Míša se opřela vedle něho. Tomášovi se najednou chtělo brečet. Měl pocit, že nikdy nebude mít dost síly, aby dokázal to, co si předsevzal. Ale pak si vybavil všechny scény, kterých byl odnepaměti svědkem, všechny výčitky mezi rodiči, vzájemně se obviňující za to, že je on na světě.

Odhodlal se, vylezl na mramorové zábradlí a posadil se na něj, nohy mu volně visely do sedmipatrové hloubky.

„Jsem rád, žeš se mnou šla.“

„Tomáši, neblbni, spadneš,“ zděsila se Míša, které vzápětí došlo, že právě to je jeho cílem. Zoufale se rozhlédla. Děda slíbil, že zavolá policii, ale kde jsou?!

Vtom se ozvalo cinknutí, otevřel se výtah a k nim se rozběhli dva policisté s mužem v civilu. Zjevně je odněkud celou dobu sledovali a čekali, až chlapec přikročí k činu. Za nimi se vynořili ještě muž a žena – jak se posléze ukázalo, byli to Tomovi rodiče. Žena měla oči zarudlé od pláče, muž se tvářil vyděšeně.

Míša se instinktivně stáhla ke zdi. Postřehla, že v přízemí rozvinuli policisté záchytnou plachtu.

Muž v civilu udělal několik kroků k Tomášovi. Ukázalo se, že je to policejní psycholog. Představil se jako Jaroslav Nožina a začal na chlapce klidným hlasem hovořit, aby nehloupnul, slezl dolů, že si pak mohou všichni promluvit.

„Já si o ničem promlouvat nechci,“ odsekl Tomáš, který k příchozím otočil jen hlavu, nohy mu stále visely nad sedmipatrovou propastí. Podíval se rozzlobeně na Míšu a vyštěkl: „To tys je zavolala, vid’? Celou dobu jsi se mnou byla jenom proto, abys mi to překazila! Zrádkyně! Nikdy jsem ti neměl věřit!“

Míša na to nic neříkala, jen se vystrašeně tiskla ke stěně.

Policejní psycholog nepřestával hovořit. Ozvalo se zaštkání Tomášovy maminky. Všichni se k ní otočili. „Mohla bych s ním promluvit já?“ zeptala se nesměle policistů. Místo nich souhlasně přikývl psycholog.

Udělal několik kroků směrem ke svému synovi. „Tomášku,“ začala, „slyšeli jsme, co si myslíš...“ Při těchto slovech chlapec vrhl zlostný pohled na Míšu, která se snažila být co nejmenší. Ale jeho máma pokračovala dál: „Jak sis proboha mohl namluvit, že tě nemáme rádi a že tě nechceme?“ Odmlčela se, udělala další dva kroky: „Já vím, že se s tátou pořád hádáme a že spolu opravdu jsme hlavně kvůli tobě...“ Zvedla ruku a setřela si slzy kapesníkem. „Ale to jsi pochopil úplně špatně, že o tebe nestojíme! To není pravda! Vůbec nevím, jak tě mohlo něco takového vůbec napadnout...“

Do situace se vložil i chlapcův otec. „Tomáši, prosím tě, slez z té zídky, promluvíme si jako chlap s chlapem...“ říkal hlasem, který prozrazoval, že jeho klid je pouze zdánlivý. „Máma má pravdu, ty věci, co na sebe křičíme – to vůbec není o tobě... Naopak, ty jsi to jediné, na čem nám oběma opravdu záleží...“

Míša postřehla, jak Tomovi zacukaly svaly ve tváři. „Opravdu?“ špitl.

„Opravdu,“ vyhrkli jeho rodiče současně.

Chlapec si povzdechl a váhavě z mramorového zábradlí slezl. Když došlápl nohama na zem, jeho maminka se k němu vrhla a objala ho. Po tvářích se jí koulely slzy.

„Ach, Tomášku, chlapečku můj, tohle bych nepřežila!“ tiskla ho k sobě.

Jeho otec k nim přistoupil a oba je sevřel do náručí. Také měl v očích slzy a pláči se už neubráníl ani Tomáš.

Míša dýchala zrychleně a cítila, jak jí spadl kámen ze srdce. Tak to přece jen dokázali.

Zatímco oba policisté plačící rodinu odváděli do výtahu, k Míše přistoupil policejní psycholog. „Tak to ty jsi ta hrdinka,“ pronesl s úsměvem.

„Hrdinka?“ nepochopila hned Míša.

„Ta dívka, co dokázala odhalit, co se ten chlapec chystá udělat, a zalarmovala policii,“ dodal muž.

Míša nesměle přikývla.

„Jsi dobrá,“ poznamenal. „Zachránila jsi mu život a jeho rodičům vlastně taky.“ Sáh do kapsy a vytáhl bílou navštívenku s černozeleňým logem České policie. „Tady je moje vizitka. Kdybys kdykoli cokoli potřebovala, zavolej mi, pošli esemesku nebo email, kdykoli, ve dne nebo v noci.“

Míša se usmála a přikývla.